

Specvlvm Privilegiorum Regularivm In Commvni

Pedro <de los Angeles>

Coloniæ Agrippinæ, 1681

§. III. An Privilegia concessa uni Provincia, uni Conventui, vel Ecclesiæ particulari, vel etiam singularibus personis, censeantur concessa cæteris Provinciis, Conventibus, & Ecclesiæ, nec non ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61715](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61715)

dicitur concessum est; vel in specie in privilegiis omnibus Societati concessis, vel concedendis, quod fecit Gregorius XIV. Cisterciensibus, & Cruciferis, quod alias omnes communicant; etiam communicantur illa, quæ dictam clausulam incommunicabilitatis habent, etiam si in illis mentio non fiat eorum, sed absolute communicatio concedatur. Quod probatur primo. § Quia Pontifices concedentes privilegia, cum illa clausula, ut communicari aliis non possint, ligare non potuerunt manus Successorum, ut isti absolere non possent, quod illi ligaverunt, & concedere, quod negarunt: ergo non concedunt aliis Religionibus, vel in specie, ut communicent omnia privilegia Societatis, vel in genere ut communicent privilegia omnia cæteris Religionibus concessa; concedunt etiam illa privilegia; quæ habent dictam clausulam, ut non possint communicari. § Secundo: quia Pontifices concedentes privilegia, vel communicationem illorum, solum addere consueverunt clausulam illam: *Dummodo contraria non sint Tridentino*. Et sic concedunt communicationem in omnibus aliis concessis, & concedendis, quæ Tridentino non contrariantur: ergo omnia alia concedunt, etiam cum clausula incommunicabilitatis munita. § Tertio: quia frequenter in communicatione dicitur, cum qualitate, & clausula *quorum tenores*, quæ vim habet derogandi omnibus iuribus, & Constitutionibus derogantibus, & derogaturis privilegiis, in quibus est appolita, & dero-

gat omni clausulæ resistenti, tollitque omnes derogatorias derogatoriarum, ut *supr. num. 47.* dicebamus; ergo, &c. Atque ita docent Donatus *tom. 2. tract. 7. quest. 8.* Urbanus *tract. 2. part. 1. cap. 3. regul. 1.* Bruno *tract. 1. cap. 3. propos. 7.* Petrus ab Angelis *in specul. privileg. disp. 2. sect. 2. num. 9.* Antonius à Spiritu sancto *in Direct. Regul. tract. 1. disput. 1. num. 49.* Emanuel Rodriguez *quest. Regul. tomo 1. quest. 5. art. 17.* Hieron. Rodriguez *in compend. resolut. 116. num. 50.* Joannes à Cruce *de statu Religios. lib. 2. cap. 4. concl. 3. § ex aliis patet.* Hinojosa *verb. confirm. privileg. §. dubium hoc loco.* Bassæus *in florib. verb. privileg. cap. 5. numero 10.* Miranda *tom. 2. quest. 46. artic. 5. conclus. 2.* Diana *3. parte tract. 2. resolut. 81.*

§. III.

An Privilegia concessa uni Provincia, uni Conventui, vel Ecclesie particulari, vel etiam singularibus personis, censeantur concessa cæteris Provinciis, Conventibus, & Ecclesiis, nec non singularibus personis, ex vi generalis communicationis?

108. **P**Ræcipua difficultas in hac materia est, quam in præfati proponimus: ob idque de illa sigillatim agere libuit, & paulo latius; quia passim occurrens, & ejus resolutionis notitia est multum necessaria. Et ratio dubitandi pro parte affirmativa est, tum generalis, & amplissima privilegiorum concessio, qua Ratio dubitandi, quæ pars affirmativa probatur.

Ro:

Romani Pontifices omnia, & singula privilegia, immunitates, indulgentias, &c. quibusvis Congregationibus, Societatibus, aut aliis locis, vel illarum personis quomodocumque concessa, in genere, vel in specie, tam conjunctim, quam divisim, singulis Mendicantium Ordinibus concedunt, extendant, & communicant, cum debitis, & consuetis clausulis, *motu proprio, certa scientia, de plenitudine potestatis, quorum tenores, uti dicebamus num. 90.* Et ideo multoties Authores utuntur privilegiis uni Provinciae, aut Conventui private concessis, ad probandum ea aliis Conventibus, & Provinciis convenire, tam ipsius, quam aliarum religionum; praecipue de privilegiis concessis Conventui S. Benedicti Vallisoleitani, de quibus tanquam de communibus omnibus Religiosis Conventibus egimus *tom. 2. tract. 9. de Matrim. cap. 14. num. 14.* Et de Privilegiis concessis Conventui S. Stephani Salmantino Ordinis Praedicatorum, similiter egimus *hoc tom. 4. tract. 15. de statu religios. in comm. cap. 3. num. 66.* Et de aliis concessis particularibus Provinciis, & Conventibus, tanquam de communibus, per communicationem, omnibus Religionibus, multoties in hoc cursu tractavimus.

Ratio du
bitandi
pro parte
negativa,
validis si
mis in-
stantiis
fulcitur.

109. Ex alia parte videtur hoc valde difficile, & alienum à mente Pontificum, atque à jure communi, multum exorbitans, maximasque parere confusiones, & absurda, & omnia ut ita dicam, confundens. Quis enim credere poterit, quod privile-

gia concessa Provinciis Religionum, apud infideles degentiam, & in propaganda fide laborantium; ubi nec adest assistentia Episcoporum, nec copia ministrantium necessaria pro salute infidelium; intelligantur concessa pro Provinciis, & Conventibus inter fideles existentibus? Quis privilegium concessum uni Monasterio pauperi, ad sublevationem pauperatis, diceret concessum esse alteri Monasterio diviti, illius, vel alterius Ordinis? Quis, concessum alicui Monasterio, propter magnam numerositatem Religiosorum, in illo frequenter viventium, assereret extendendum ad aliud, quod paucos continet, & sustentat Religiosos? Quis indulgentias, aut privilegia concessa alicui Ecclesiae, vel Monasterio, in quo est imago singularis, & miraculosa B. Virginis, vel Christi Domini, vel Corpus, aut singularis reliquia alicujus Sancti, vel ob magnam populi devotionem, & frequentiam; judicaret concessa esse aliis Monasteriis, aut Ecclesiis, in quibus talis ratio non invenitur? Sic enim tepesceret populi devotio, & non esset discrimen inter visitare Ecclesiam Lauretanam, vel Jerosolymitanam, vel Praesepe Domini, vel D. Jacobi, & alias visitare Ecclesias, quod nullus dicet. Certe talia credenda non sunt, quia à ratione aliena. Et idem est de concessis alicui particulari Religioni, ob speciale institutum, ut concessum Societati Jesu non recitandi officium Divinum in Choro, &c. Et Nobis non eundi ad procesiones publicas obstrictissimam clausuram, quam pro-

fitemur, quæ proculdubio non participantur ab alijs Religionibus, nisi eis in specifica forma fuerint concessa.

Quæ privilegia sine dubio communicantur, quæ etiam non communicantur?

110. Sed ut certa ab incertis separemus, certissimum est apud Doctores primo, quod privilegia concessa alicui personæ, ratione Dignitatis, officij, vel ministerij; quibusvis personis, ejusdem, vel alterius Ordinis communicantur in eadem dignitate, Officio, vel Ministerio existentibus: ut Generalibus, Provincialibus, Prioribus, Capitulis, Confessoribus, Prædicatoribus, &c. Et alia, quæ conceduntur particularibus personis alicujus Ordinis, non ut particulares sunt; sed ut membra, & partes alicujus Congregationis, vel Communitatis; quia sicut sunt vel in eodem Officio, & Dignitate, vel in eisdem exercitijs Religionis in communi; sic participare æquum est eisdem favores, & gratias: quod est commune inter Doctores. Sicut etiam est commune inter illos privilegia concessa alicui particulari personæ, ut tali; alijs nullo modo communicati, nec in proprio, nec in alieno Ordine: quia talia privilegia sunt personalia pure, & sequuntur personam, & cum illa extinguuntur; & sunt omnino incommunicabilia. *Cap. sane, de regul. juris, in 6.* Maxime, quia quod uni ut proficuum conceditur, alijs fortasse erit inconveniens, & nocivum, evertereturque totus ordo Religionum, si quod aliquibus ob speciales circumstantias, necessitates, aut qualitates conceditur, omnibus indiscriminatim communicaretur.

111. Secundo est certum Prælatos omnes, gaudere privilegijs omnibus, subditis Religiosis concessis, etiam si de Prælati in eis nulla mentio fiat; eo quod in favorabilibus, licet non in odiosis, nomine Religiosorum, Prælati veniant. At concessa privilegia Prælati, ut talibus non conveniunt singulis Religiosis; quia conceduntur ratione Dignitatis, non vero ratione personæ, aut quia Religiosi sunt, sed quia Prælati. Nec similiter concessa Prælati Superioribus ut talibus, nimirum Generali, aut Provinciali, non conveniunt Prælati inferioribus. Et sic concessa Generalibus, non competunt Provincialibus, nec concessa Provincialibus, communicantur Prioribus; quia illis ob Dignitatem supremam competunt, quæ non reperitur in istis. Et idem est de concessis Capitulis Generalibus, quæ Provincialibus Capitulis non conveniunt. At privilegia concessa Prælati inferiori, licet aliqui dicant non convenire Superioribus, ob constitutionem Julii II. in qua disponit, quod communicatio fiat ordinatim inter partes: de Superiore locali ad Superiorem localem; de Provinciali ad Provinciale: ergo non est faciendus transitus de Priori, ad Provinciale. § Verius tamen est oppositum: nam si Prælati Superior de jure habet eandem, & majorem potestatem, quam Prælati inferior, respectu cujuslibet Monasterij, deneganda non est ei participatio privilegij concessi inferiori ratione Potestatis, seu Officij: maxime cum sumus in re favorabili.

Coq;

Concessi
Religio-
sis con-
veniunt
Prælati,
non
contra

O
pi
gi
Co
tu
cle
ve
vin
co
fa,
on
co
re:
dic

Constitutio autem Julij II. solum statuit modum communicationis, inter Superiores, qui pares sunt in Officio; sed non negat ut Majores gaudeant privilegiis, concessis Minoribus.

Omnia privilegia uni Conventui, Ecclesiae, vel Provinciae concessa, aliis omnibus convenire aliqui dicunt.

112. His sic statutis, veniamus ad principalem quaestionem, circa quam plures, & graves Authores absolute tenent omnia, & singula privilegia concessa uni Provinciae, Conventui, Ecclesiae, vel particularibus Religiosis (non ut particulares sunt, sed ut membra alicujus Communitatis, vel Congregationis) competere aliis Provinciis, Conventibus, & Religiosis, non solum ejusdem, sed alterius cujusvis Ordinis. Quod probant primo ex dictis num. 108. Secundo: quia ita concessit Clemens VIII. Ordini S. Hieronymi in Hispania. Gregorius XIII. Societati. Clemen. VII. & VIII. nobis Carmelitis Excalceatis, & alijs alij Pontifices concessere. Ut concessa uni Monasterio, aut Personis ejusdem Ordinis, extenderentur ad omnia Monasteria, & Personas ejusdem Ordinis. Et cum haec ipsa privilegia communicentur alijs, sequetur etiam omnes alias Religiones, & in omnibus earum Monasterijs, gaudere privilegiis concessis uni Conventui, vel Provinciae. Et ideo Pius IV. ad instantiam nostri Regis Philippi II. Ordini S. Hieronymi in Hispania haec concessit, prout refert *Collector privilegiorum ejusdem Ordinis*: verbo *extensio privilegiorum*: Quod Omnia, & singula privilegia, immunitates, & exemptiones, prerogativa, indulta temporalia, favores & gratia cuivis Monasterio dicti Ordinis per quoscumque Romanos Pontifices

Prædecessores per se, & per Sedem Apostolicam, ejusve Legatos, & Nuntios in genere, & in specie concessa, ad omnia, & singula Monasteria, d. Ordinis tam virorum quam mulierum, quibus in specie concessa non sunt: & in quibus alia causa concessionis, & indultorum prædictorum, alias quam præfertur, subsunt, extensa intelligi debeant, ad id ut ipsa Monasteria, illis pariformiter uti, frui, & gaudere possint; proinde ac si eis in speciali concessa fuissent, Authoritate Apostolica extendit, & ampliavit: illaque inter omnia tam virorum quam mulierum Monasteria ejusdem Ordinis, in omnibus, & singulis communia esse voluit. Hactenus Ille: quibus adjunge privilegium concessum à Clemente VIII. Conventui S. Stephani Salmantino ordinis Prædicatorum, quo gaudet totus Ordo Prædicatorum, ac proinde alij cum eo in privilegiis communicantes.

113. Hanc sententiam modo dicto tenent, Tamburin. *de jure Abbas.* tomo 1. *disp. 17. quest. 2. n. 1.* ubi alia adducit privilegia. Pellizzar. *tract. 8. cap. 1. num. 42. & 43.* Bruno Cassaing. *tract. 1. cap. 2. prop. 5.* Quinranadvennas *singul. quest. tom. 2. tract. 2. singul. 15 n. 5.* Portel. *verb. communicatio privileg. num. 6. & verb. privil. num. 20.* Miranda tomo 2. *quest. 46. artic. 7.* Ant. à Spir. S. *tract. 1. disp. 1. num. 40.* Rodrig. *tom. 1. quest. 5. art. 18.* Hieronym. Garcia *in Polit. regul. tract. 8. diff. 1. dub. 4. n. 8.* & præcipue n. 11. Quare dicunt hi Authores, quod licet ex vi concessionis, hoc intuitu, vel illo, hac vel illa ratione, aut circumstantia non extendatur privilegium ad alia Monasteria, vel Ec-

Sententia dictæ explicatio, & authores pro ea,

clesias, ubi non est talis circumstantia, vel ratio; bene tamen ex vi alterius generalis concessionis: quia Successor Pontifex, omnia concessa quacumque ratione ad alia extendit; maxime, quia in dubiis extendenda sunt privilegia, non coarctanda: quemadmodum indulgentia Portiunculæ communicata Ecclesiæ speciali, extenditur ad omnes Ecclesias Minorum. Sed hoc ultimum nihil probat: quia ad hoc datur privilegium speciale Pauli V. extendentis illam indulgentiam Portiunculæ ad omnes Ecclesias Minorum. Ex quo colliges extendi etiam per communicationem ad omnes Ecclesias aliorum Ordinum juxta n. 118. dicenda.

Quando in aliis Conventibus eadem vel similis ratio militat, participant privilegia uni Conventui concessa.

114. Sed huic sententiæ nunquam acquiescere potuimus propter dicta num. 109. Quare asserimus primo, quod tunc privilegia concessa Provinciæ, Ecclesiæ, Loco sacro, aut particularibus personis, conveniunt per communicationem omnibus Ecclesiis, Provinciis, locis sacris, & particularibus Religiosis (non ut particularibus, sed ut partes sunt alicujus Congregationis) tam ejusdem, quam aliarum Religionum, quando in eis militat eadem, vel similis ratio, propter quam Pontifex alia privilegia concessit: quia ubi sunt eadem, similia, vel æquipollentia obsequia Dei, vel Ecclesiæ sanctæ; credendum est velle Pontificem, illa privilegia eodumque extendere. At ubi talis ratio, eadem, similis, vel æquivalens non militat, credendum est nolle Pontifices concedentes alicui Congregationi, Ecclesiæ, vel Conventui, ob rationes,

& circumstantias particulares illis solis convenientes aliqua privilegia ea extendi ad alia, quia illis conceduntur ob rationes singularissimas, in eis dumtaxat inventas, quæ non militant in aliis: & tunc censentur quasi personalia, & non extensibilia. Quod verificatur in omnibus casibus à nobis adductis num. 109. & quæ pro contraria sententiâ adduximus, num. 108. intelliguntur de illis, de quibus in prima parte hujus assertio- nis loquimur.

115. Quod alii aliis verbis explicat, dicentes quod quando privilegium, indulgentia, &c. conceditur alicui Ordini, Monasterio, Ecclesiæ, &c. intuitu Religionis, vel intuitu Doctrinæ, &c. quamvis forte major Religio, aut doctrina in tali Monasterio vigeat, ob quam causam ei primo conceditur, extenditur nihilominus ad alia Monasteria ejusdem Ordinis, & etiam aliarum Religionum: quia jam eadem, vel similis, vel æquivalens ratio censetur in omnibus reperiri: ut Indulgentia pro die Patroni, vel alicujus Sancti Ordinis: vel suspensio interdicti pro eis diebus; quod respectivè communicatur aliis Ordinibus. § At si privilegium, vel indulgentia concessa sit intuitu alicujus specialis circumstantiæ, Loci, vel Congregationis; quia nimirum in eo est imago valde miraculosa, Corpus alicujus Sancti; quia in loco illo exercitum fuit aliquod mysterium, vel excellentissimum opus; vel quia hoc petit specialis ratio Instituti illius Ordinis, talia indulta non extenduntur ad alios Ordines, loca, vel Ecclesias, in quibus

Id ipsum alia via explicatur, & confirmatur instantiis manifestis.

bus non viget illa ratio: sed sunt quasi singulares, & personales illius loci favores. Quemadmodum privilegia concessa Prælati secundum omnes, non competunt subditis; quia illis conceduntur, ob specialem circumstantiam excellentiæ, quæ in istis non reperitur: & privilegia concessa huic particulari, ut tali, omnes dicunt alteri non convenire; quia illi conceduntur ob specialem circumstantiam personæ, quæ in isto non datur: ergo similiter concessa particulari loco, Provinciæ, aut Monasterio non intuitu Religionis; sed ob specialem circumstantiam illius; non conveniunt aliis, etiam per communicationem, ubi tales circumstantiæ defunt: aliàs omnia confunderentur: pietas, & devotio in fidelibus respectu aliquorum locorum non parum frigesceret, & minueretur. Atque ita docent Suarez de legib. lib. 8. cap. 28. num. 1. Lezana tom. 2. cap. 1. num. 52. Petrus ab Angelis in speculo disput. 2. sect. 2. a num. 14. Bordon. som. 2. resol. 52. a num. 75. Quaresmi in sua Hierusalem illustrata, som. 1. lib. 2. cap. 1. dubio 5. §. Alterum.

Quæ raro, & cum difficultate conceduntur, non extenduntur ad alios Ordines.

116. Afferimus secundò: non extendi communicationem ad eas Gratias, quæ alicui particulari Conventui, vel Religioni per Brevia particularia, præcedente decreto, vel examine alicujus Congregationis, Pontifices concedunt, quia cum non concedantur intuitu obsequii communis cum aliis Religionibus, seu Conventibus; sed ob particularem, & specialem rationem: & sic computentur inter ea, quæ raro & cum

magna difficultate conceduntur, sapiantque naturam singularium gratiarum, ideo non communicantur ex vi generalis communicationis. Ut si alicui Conventui præbeatur facultas alienandi bona immobilia, si alicui Congregationi detur potestas recitandi de aliquo Sancto, vel apponendi in Breviario Sanctum sui Ordinis, vel reducendi numerum Missarum: ad quæ omnia, decreta Congregationis, & examen illius regulariter præcedunt: & sic computantur inter ea, quæ raro, & difficultate conceduntur, minime extenduntur ad alia Monasteria, vel ad alios Ordines. Lezana tom. 3. verbo Missæ, num. 51. Quintanadvenas singul. citat. num. 3. Diana, quem refert, & sequitur N. Petrus ab Angelis disput. 2. sect. 2. num. 17.

117. Ex his patet, ad ea, quæ pro contraria sententia afferuntur. Illæ namque amplissimæ concessionis Summorum Pontificum, intelligi debent cum limitationibus assignatis: quia solum loquuntur de communicationibus, quæ Ordinibus, & Congregationibus, Locis, & personis communiter fiunt, seu intuitu Religionis, doctrinæ, vel alterius circumstantiæ, quæ eadem vel similis, vel æquivalens in aliis reperitur; non verò de concessis particularibus Locis, vel Ecclesiis privatis ob specialissimas rationes, in eis repertas: sicut nec loquuntur de concessis privatis Personis, ut talibus, ob singulares circumstantias, & qualitates, quæ in illis considerantur; nec intelliguntur de his, quæ raro, & non sine magna

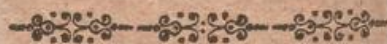
Solvuntur ea, quæ pro contraria sententia afferuntur.

difficultate, ac præcedente examine conceduntur: quia in generali concessione non veniunt, quæ non essent concessa, si specificè peterentur. De quibus est intelligendus notabilis textus in capite *Cum capella, de privilegiis*. Ubi disponitur, quòd privilegiū concessum uni Ecclesiæ, vel Provinciæ, seu Loco nequit trahi ad aliam Ecclesiam, Provinciam, seu Locum: quod intelligitur modo in duabus nostris assertionibus dicto.

Omnia huc usque dicta etiam de indulgentiis accipienda sunt,

118. Afferimus tertio: omnia quæ dicta sunt de privilegiis adaptari debere Indulgentiis; siquidem sub privilegiis nomine comprehenduntur, & sub proprio nomine indulgentiarum nobis, & aliis sunt communicatæ. Quare omnes communicantur, quæ generaliter alicui Religioni cōceduntur, intuitu Religionis: nisi fuerint de his, de quibus specialis mentio requiritur; non verò quæ ob specialem, & specificam rationem alicui Ordini, Ecclesiæ, vel Monasterio conferuntur, & quæ raro, & non nisi cum magna difficultate solent concedi. Talis est indulgentia altaris privilegiati; quia hæc conceditur ex specialissimo indulto, & difficillimè: & ideo non comprehenditur sub generali communicatione, uti prædicatur de stylo Curia. Peyrinis tom. 2. privileg. ad constitut. Pauli III. in annotat. num. 1. Tambur. tom. 1. disp. 17. quest. 2. num. 4. Merola tom. 3. de privileg. cap. 8. dub. 22. num. 21. Antonius à Spiritu sancto tract. 1. disp. 1. numer. 45. licet alii oppositum probabiliter teneant. § Similiter, Indulgentiæ perpetuæ, quæ continent generalem ra-

tionem, nimirum auxilium Sanctorum, augmentum Christianæ Religionis, splendorem Ecclesiarum, communicantur; licet in specie ab aliqua Religione impetratæ fuerint. Non verò communicantur indulgentiæ, sicuti nec alia privilegia, quæ solum ad tempus determinatum cōferuntur: quia communicatio intelligitur de indulgentiis, & privilegiis perpetuis. Bordon. tom. 2. resolut. 52. num. 77. & 81. Lezana tom. 3. verbo indulgentia, num. 8. Antonius à Spiritu sancto tract. 1. disput. 1. num. 43 & 46. Hieronym. Garcia tract. 8. diff. 1. dub. 4. n. 9. Petrus ab Angelis disp. 2. sect. 2. num. 25. & 26.

PUNCTUM VIII.

De usu privilegiorum, tam pro foro externo, quàm interno.

119. PLURA quæ ad usū privilegiorum pertinent, manent jam ex dictis explicata. Nam utrum privilegiatus teneatur aliquando uti privilegio? diximus num. 11. An si privilegium fuerit sub conditione impetratum, eo uti possit impetrans, ante impletionem conditionis? num. 34. & alia plura diversis locis hujus Capituli explicuimus: & an Novitii uti possint omnibus privilegiis, pro Religiosis professis expeditis diximus hoc tomo, tract. 15. de statu Religioso in communi, cap. 3. num. 85. Nunc ad alia, quæ remanent accedentes, duplici §. totum hoc negotium absolvemus.

§. 1.

Alibi dicitur circa hanc materiam referentur.